

тыя своа житницы. Отъ всѣхъ предѣловъ повзрѣха Человѣцы къ немѹ ради храны.

Колико ѣ необходимо нѣждно да Оставаме во время изобилїа нѣщо и за вѣдущю нѣжду и поtriebъ!

И въ Ханаанѣ стана велика скѣпость. Іаковъ рече Сынѡмъ своимъ: Защо са Окѣбате толико? Слѣшамъ, какъ въ Вгѹптѣ има жита доволно; идите тамо, и кѣпите, да не умрѣме отъ глада. Десяторица отъ нихъ отидоха въ Вгѹпетъ. Венїамїна, кой ѣ тогда, когда ѣ былъ Іосифъ продаденъ, още дѣте былъ, задержа Стѣцъ при себѣ.

Благополѣчно стїгнавши въ Вгѹпетъ отидоха къ Іосифѹ; понеже онъ вѣше заповѣдалъ по всемѹ предѣлѹ, безъ знанїа его и и звѣстїа нїкой жито да не продава. Не познаваѹщи го съ страхопочитанїемъ паднаха предъ нимъ лицемъ на зѣмлю. Іосифъ той часъ ги познѹ, и смѣсли въ себѣ соновѣ млѹдости своеѹ. Съ благодарностию развѣмѣ, колико чѣдѣсно ѹправлѣва Бѡгъ Человѣческїа сѣдбѹ!

Предъ ними овѣче са претвори, като да не бы ги познавалъ, и началъ жестоко да имъ говори: Вы стѣ Согледатели (Шпїѡни), дошли стѣ, да прегледате пѣтица предѣла нашего, и